

Leivur Thomsen, tónleikaummælari

TANNÁRINGA-DREYMURIN, SUM BRAST

Hóskvöldið fjórða august kl. 22 trein Cliff Richard á pall í Klaksvík. Hann sang hitt omaná hitt, men konsertin var ein vavgreytur av ov ymiskum tónleiki

Tað er sumt, eg treyðugt vil viðganga. Eitt av hesum er, at mær faktiskt dámar tann kremuta, næstan klebruta Cliff Richard. Hann er ein ordilig »living doll«. Okay, lat meg greiða frá hví. Vit spola aftur. Tað byrjaði við, at eg sum 12 ára gamal fekk plátuna »I'm No Hero« frá 1980 í jólagávu frá systur míni.

Tá man er í pre-pubertetinum, hevur man lítið og onki filtur, og soleiðis fór musikkurin beint inn í kenslurnar. Men tað hevði so í minsta lagi eina orsök, og í hesum førinum var tað dygðin við bæði sangskrivning og framleiðslu. Eg hevði tilvildarliga rakt tíðarskeiðið, tá Allan Tarney skrivaði og framleiddi allar sangirnar fyri cliffin. Orsøkin til samstarvið um ta útgávuna var stóra hittið frá '79 »We Dont Talk Anymore«, og nú vildi man endurtaka succé'ina. Og tað riggaði. Melodiirnir á plátuni vóru lætnir í eina kontanta og framsøkna 70'ara-popp framleiðslu, og hetta var beint áðrenn, allur poppheimurin brast út í dekadenta 80'ara dogmu við alt ov pompøsum og stýlaðum úttrykki. Eg varð hugtikin av manninum við bleytu røddini og sloktu útsjónini og ikki minst plátuhúsanum, har perman vísti tekning av einum klæntrasligum sangara, sum stríddist móti herðabreiðum boksara, og á innaru síðuni hevði Cliff sligið hann í gólvið. »I'm No Hero«, var boðskapurin, »cool«, helt eg, og við hesum varð Cliff Richard mín hetja. Heitislagið er ikki tað besta, men hinir sangirnir eru frálíkir – »I'm Dreamin«, »Take Another Look«, »Anything I Can Do«, »In the Night« og »A Heart Will Break« – flott flott, og eg livi uppá teir enn,

men altso væl at merkja bara tá tað sentimentala »dummalagið« kemur á meg, sum bert fá skilja.

Skjótt slepti eg cliffinum, tí musikkalski hugurin fór aðrar vegir. Men hann spókti støðugt aftur í mínum rokaða høvdi. Tá ið lötan so kom, at maðurin loksins skuldi trína á pall í Føroyum – hvat eg aldrin trúði fór at henda – mátti eg bara fara, tí eg trongdi til at fáa umrokerað forbrenda tannáringadreymin í heysinum. Sjálvandi kundi tað av øllum støðum bara vera á Vágsbøi, sum hevur síðvenju at grava »falleraðar« poppstjórur upp til eitt eldri, etablerað segment, sum ikki neyðturviliga brúkar tónleik ella fyri tað aðra list til at søkja sær sálarfrið- og dýpd. Tað skal helst vera nakað, man kennir

aftur frá ungdominum. Soleiðis fingur tey valuta fyri pengarnar hetta kvöldið, eisini á átrúnaðarlíga økinum, tí cliffurin helt sitt orð um, at hann nokk skuldi vera so fittur at eftirlíka onkrum lurtaraynski og spæla ein gospel-sang. Hæddarpunktið fyri mong samkomufólk hesa lötuna hevur helst verið at veipa við ørmunum, tá tann sangurin kom – og tað er jú onki forgjört í tí, tí listin eksisterar bert í móttakaranum. Hesa lötuna brúkti eg stillisliga til sjálv-rannnsakan, tí Cliff hevði órógvað mitt tannáringalív.

Vit komu eitt lítið sindur ov seint til konsertina, tí vit máttu ganga ein umveg orsakað av, at ein stór skúlabýgging fór fram í økinum, har vit parkeraðu. Men Cliff

bíðaði ikki eftir okkum. Ekkóíð í Klaksvíkini fleyg aftur og fram millum húsaveggirnar, tá hann byrjaði konsertina við Chuck Berry sanginum »Roll Over Beethoven«. Meðan vit fingur smoygt armband á, brendi hann nummar tvey av, »Dreamin'« – »MÍN« sang. Men tað var ikki orsakað av hesum, at dreymurin brast, hóast tað undraði meg, at Cliff Richard á gamalsaldrinum var farin at spæla tøkuløg hjá Chuck Berry, meðan hann sjálvur hevði meir enn nokk at taka av frá einum longum tónleikalívi. Orsøkin var, sum hann eisini sjálvur síðani kom inn á, at hann var á gáttini við einari útgávu, har Chuck Berry sangir vóru á. Kanska var tað tí, at Cliff, eins og eg, vildi seta síni egnu tannár í perspektiv. Tað gav meining, tí hann helt

afturlítandi fram við »Living Doll«, sum var hansara fyrsta hitt, tá hann var bara 17 ára gamal.

Eg legði nú til merkis, at ungu tónleikararnir spældu nakað stívt og mekaniskt, sum vóru teir bílagdir til uppgávuna og gjørdur ikki stórt meir enn tað, teir vóru bidnir um. Gamaní var Cliff Richard høvuðspersónur, men eg hevði væntað mær nakað meir av bólkinum. Høvdu tónleikararnir persónligheit, kom hon so ikki til sjóndar undir hesari konsertini. Ongin spontan interaktión var á pallinum. Onki váðafýsið spæl var, sum kundi flyta nøkur mörk. Tað var neyvt kopi av originali, og eg varð ongantíð tikin á bóli av spælinum. Slíkt er lætt at gjøgnumskoða, tá man sjálvur er tónleikari – og hetta skal ikki skiljast soleiðis, at eg eftirlýsti, at onkur brast út í eina villa solo, als ikki – tónleikararnir kundu bert verið meiri integreraður partur í showinum hjá Cliff heldur enn bert at spæla undir. Men teir spældu tó væl, og tað riggaði, sum tað skuldi. Tað er líkasum, tá tú tendrar okkurt húsarhaldstól, og tað riggar, og tú hugsar »finar greiðir«. Job done. Cliff og bólkur hildu fram við enn einum Chuck Berry lagi, »Sweet Little Sixteen«.

Har, hann stóð so skínandi hvítur í sterka pallljósinum á Vágsbøi, var hann úr frástøðu á at líta sum ein 50-60 ára gamal unglingi. Vit skulu minnst til, at maðurin er 75 ára gamal í dag. Kropsliga kundi hann fingið einahvørja fiskiklógv við stórum skiparabúki í fiskivinnu-høvuðsstaðnum at øvundast. Cliff Richard hevði meir enn so førleika í formi av »stage presence«, altso